

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Nincs munka.

Pécs, 1898. május 4.

(→) Magyarország jelenlegi belügy-miniszterének bölcsessége folytán egész Magyarországon csendőrszuronyok és katonai fedezet mellett ülték meg a munkások május első napját, a munka ünnepét. A munkának fegyveres karhatalom mellett lefolyt ünnepnapja után másodnapra, tegnap, a magyar képviselőházban az ország miniszterelnöke, Bánffy Dezső báró, világfájdalmas lemondással jelentette be, hogy a képviselőháznak egyelőre — nincs munkája. Nincs olyan munkája, mely fontos és országosérdekű volna; nincs olyan munkája, mely egyelőre el lenne már határozva, sorra kerülne s így a Ház munkarendje megállapítható volna.

Igaz ugyan, hogy a miniszterelnök ezzel a kijelentésével olybá tüntette fel magát, mint a macska, a melyik a forró kását kerülgeti. Szeretne beletorkoskodni az előtte álló zsiros ételbe; de fél tőle, mert elriasztja annak meleg gőze és forrósága megégeti a nyelvét.

Bánffy Dezső báró is tudja, hogy a Háznak igen is volna sok és nagy munkája; de hát ez a munka mind olyan, a mi megégetéssel fenyegeti a kormányt. Persze húzódozik hát tőle és csak kerülgeti, várván, míg — miként a forró kása

— kihül, mikor aztán kényelmes lesz a vele való elbánás.

Ebben az egész évben, míg Magyarország munkás népe napról-napra véres verejtéssel szerezte meg a betevő falatját; míg a földmivelő felszántotta, bevetette a termő földet és most a nyári munkálatok serege előtt áll, — a magyar képviselőház ugyan mit dolgozott?!

Letárgyalta csigalassúsággal a folyó évi költségvetést, hogy megadja a törvényszerűséget a kormány költségeinek s azon kívül megcsinálta a kormány nagyobb kényelmére a legujabb kortesfogdosási eszközt, a kongruatörvényt.

Most aztán munka nélkül van a Ház. A képviselők nem tudják, mit tegyenek holnap; a mamelukok serege bizonytalanságban van az iránt, hogy mit kell nekik holnap megszavazni; az ellenzék nem tudja, mire készüljön, mi ellen fejtse ki azt az akciót, a mit kifejthet?!

Ezért interpellálta Polónyi Géza a tegnapi ülésen a miniszterelnököt. Tájékozást kívánt magának a felől, hogy a Ház az idén is kénytelen lesz-e a nyári hónapok alatt együtt maradni, hogy azután téltelenségben töltsse az őszi és téli hónapokat? Kérdezte továbbá, hogy miért és meddig késlelteti még a miniszterelnök a kiegyezési javaslatok tárgyalását, dacára

annak, hogy nemrég kijelentette, hogy azok letárgyalását ő is „komolyan” óhajtja?!

Soha jobban nem jellemezhetette volna Polónyi Géza a Bánffy kormány politikáját, mint ezzel a két kérdéssel.

E politikát a körmönfont taktika és a ravaszág köpenyében bujtatott huzavona jellemzi.

Igy volt tavaly is, az emlékezetes obstrukciós tárgyalásokkor, midőn a nemzet szabadságának alapját, a szabad sajtó jogait nyirbáltatta meg szolgálalkú többségével a kormány. A Sándor-utcai színházat jégbe hűtötték s úgy tárgyalták a legmelegebb nyárban az esküdtszéki eljárásról szóló törvényjavaslatot s mikor ezzel elpocsékolták az időt, megszavaztatta a mameluk-sereggel a szolnokdobokai basa a kiegyezési provizoriumot. A nép képviselői pedig nem mehettek a nép közé, nem lehettek vele együtt ott a föld termésének learatásán . . . De minek is mentek volna? Hiszen csendőrszurony és katonaság fedezete volt kilátásba helyezve az aratásra, a learatott termést pedig siettet elvinni — adóba az adóvégrehajtó. Ily körülmények között született meg a kompromisszum; a szabadsajtó megnyirbálásából egy jottányit valahogy engedtek Erdély miniszter és társai; a kormányt pedig megmentette a bukás örökös féle-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A színész szerelme.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Olyan furcsa is ez az élet! Az előbb még ideálisan szerető szív dobogásával, művészetével extázisba hozta a közönséget és most léleknélküli hustömög. A színpadi technika annyiszor igénybe vett eszköze: a revolver ez egyszer való tragédiát teremtett, s a közönség tapsolta, éljenezte az ihletett művészt, ki a szív fájdalmát oly élethűen adta. Hisz oly kevés a különbség, mindössze egy parányi golyó, mely utat nyitott a mezzaklatott léleknek a menekülésre, s szép meleg, piros vérral rajzolta meg irányát oda, hol már nem fáj semmi. A közönség, ez az élvágyó kielégíthetetlen moloch pedig ujjazott, tapsolt. Minő szép is lenne ezt megismételni.

Szendi Viktor sok bolyongás után szegődött a vándor színészkaravánhoz. Ott ismerkedett meg a szép Biankával, kinek ezüst csengős hangja, karcsu termete, gyönyörű ibolya szemei s illatos arany haja örökre lekötötték, a szerelem láncába békózták szegény szívét.

Gyakran lehetett együtt látni őket, a mint kart-karba öltve jártak a mezőre pillangót űzni, virágot tépni s a gyönyörű természet ol-

táránál teljes lélekkel áldoztak a szerelem istenének. Ugy éltek, mint két egymásért élő szív, szerelemben, gondatlan boldogságban.

* * *

Azután bus, szomorú nap jött. Szendi bálvány, a bájos Bianka eltűnt az éj homályával. Elsíratták, elfeledték; csak a szegény komédiás szívében hagyott kitörölhetlen emléke mérhetlen fájdalmat, mely fájdalom össze törni készült szívét, lelkét, egész életét. Élő halottként lézengett a szegény színész s játszani sem tudott már úgy, mint azelőtt. Csak néha-néha egy-egy fájdalmas jelenetben volt látható régi egyénisége.

Ilyenkor szeme tüzből égett s bus gerle módjára siratta elvesztett boldogságát, mely nélkül az élet mit sem ér. A fájdalom deliriumában néha majd összeesett; de tartotta magát: élni akart, mindenütt kutatta eltűnt kedvesét, hogy feltalálva, előtte haljon meg s utószor, csak még egyszer rázkódtassa meg szívét, a megvetett igaz szerelem szomorú tanúságával.

* * *

Egy év múlt el.

A vándor színész-társaság N. városkába került, hol a lakosság az újság ingerével várta Thália papjait. Egy napon aztán színes plakátok hirdették az első előadást, a tragédiát, melyben Szendi különös sikereket szokott elérni a hősszerelmes alakításával.

Hiszen olyan hasonló is volt a darab az ő szomorú sorsához.

Két kedves gyermek első szerelme, megrajzolva az ifjuság költészetének bájos színpompájában. A második jelenetben már mint szerető jegyesek lépnek fel s ekkor jön a harmadik, ki a jegyesek boldogságát feldúlja s az utolsó jelenetben az elhagyott ifju felleli hűtlen kedvesét s előtte öngyilkossá lesz.

Valósággal megrögzött Szendiben a gondolat, hogy az ő szerelmének is így kell végződni. Lelkének hangulata mintegy összeforrott a darab szellemével. Csak egyszer, még egyszer láthassa a hűtlent, csak még egyszer mondhassa el szerepében megcsúfolt, megvetett szerelmét és akkor boldogan fog meghalni!

* * *

Az előadás estéje érkezett. A vendéglő nagyterme megtelt előkelő közönséggel. A városka színe-java összegyűlt, hogy állandó színészet hiányában a vándor művészek játékában találjanak élvezetet, szórakozást.

Szendinek különös jó napja volt; szívét bizonytalan sejtelmek töltötték el; az öröm, a fájdalom vegyes érzelmek vett erőt lelkén. Ismét a régi jó színész lett; az első felvonásban az ifju gyermekes szerelmét oly tükélylél, oly édesen adta, hogy a közönség elragadtatása szünni nem akaró viharos tapsban tört ki.

A második felvonásban, mint komoly férfi, még inkább otthon érezte magát; elvonultak előtte a szép Biankával töltött édes órák képei, régi boldogsága.

Egyszerre, midőn épen a darab bonyolalma kezdődött, midőn hirül vette, hogy

métől egyidőre a kiegyezési provizorium megszavazása.

Igen ám, de a kiegyezéstől borsódzik Bánffy Dezső hajlongáshoz szokott háta. Fél tőle az egész mameluk sereg, mert hiszen még közöttük is szakadást idézne elő Magyarország jövődő közgazdasági függetlenségének feláldozása. Azok a kormánypárti képviselők, kik Bánffy kegyelméből, annak képerre és hasonlatosságára teremtettek, félnek a régi és tekintélyes kormánypárti emberektől, kik nem akarnak „ajándékba” adni semmit Ausztriának; mindakét árnyalat pedig a Tisza-klikktől retteg, a mely a közlegény-generális vezetése alatt még mindig kezében tartja az összeköttetés és hatalom szálait, melyekkel mindenáron miniszteri széket akar fogni a közlegény-generális fiának.

S ott vannak a legnagyobb akadályként az ausztriai tótágast álló események. Ausztriának nem kell a kiegyezés; a Reichsratban rövid idő alatt csufos bukást szenved Bádén és Gautsch; most pedig gróf Thun áll azon a választalon, mely kétágu bár, de mindakettő a bukáshoz vezet.

Az ország jövőjére, boldogulására, függetlenségére oly fontos törvényjavaslatot pedig a kiegyezésről mindeddig még csak elő sem készítette a kormány. A helyett, hogy az ország összes bajainak kutforrását a kiegyezés sorsának erélyes eldöntésével megszüntette volna, alkotott új munkástörvényt és rendeletekkel próbálta — Lucifer módjára — szanálni a szociális bajokat. De úgy is járt, mint a kiparódizált Faust Luciferje; mindig eltévesztette a bajra illő paragrafust.

Most azután ott van a magyar képviselőház, hogy — nincsen munkája. Beismeri ezt maga a miniszterelnök is; de bevallja azt is, hogy a kiegyezési javaslatok tárgyalása „különböző tekintetektől” függ.

Hogy mik ezek a „különböző tekintetek”, azt a tisztelt Házra bízta a miniszterelnök; gondolkozzék rajta az ellenzék, ha kíváncsi rájuk; valamint a kormánypárt is, ha még egyáltalában — képes gondolkodni?

Ezek a „különböző tekintetek” tulajdonképpen — nincsenek is. Csak egy „tekintet” van; tekintet Ausztriára, hogy annak kedve és kénye szerint mindenáron nyélbe üthető legyen a kiegyezés. Válni semmi esetre sem akar a kormány Ausztriától; a kiegyezést akár az alkotmány nélküli Ausztriával is megköti s most csak azt várja, hogy a Lajthán tul hová fejlődnek a viszonyok?

Egyelőre biztosan tudja már azt is, hogy a kiegyezési javaslatokat hiába fogadtatja el többségével; hiszen a Reichsrathnak a kiegyezés semmi áron sem kell.

Ezért nem is siet a kiegyezési javaslatok tárgyalásával. Ezért nem ad a képviselőháznak munkát; ezért helyez kilátásba csak — formális üléseket s számít jó előre a pünkösdi szünetre.

Majd aztán, ha megint beáll Ausztriával a törvényen kívüli állapot, mint volt ez év első napjaiban, akkor előterjeszti az — újabb provizorium-javaslatot. S ha többségével ezt is megszavaztatta, úgy ismét biztosítva lesz egy kis időre s akkor ismét dolgozhat saját hatalmi állásának erősítésén, mint tette ez évben eddig, hogy — a mikor kell — olyan hatalom legyen a kezében, a mivel kimondathatja a kiegyezés elfogadását az abszolút Ausztriával!

Mert így szoktak dolgozni a magyar kormányok Magyarországon Ausztria érdekében s ezért nincsen munkája most a magyar képviselőháznak!

kedvese elhagyta, szemei a terem egy pontjára tévedtek, különös fényben kezdtek csillogni; aztán mereven kitágultak s halottsápadt arccal, szívetrázó hűséggel játszott a elhagyott kedves szörnyű fájdalomát.

Ideges, lázas remegés fogta el, torkát szorulni érzé s az örült kacajával tántorgott ki a színtérről.

A terem azon részében, hová a hős szerelmes oly kétségbeesett meglepettséggel nézett, héliotropé-színű japán selyem ruhában, kis lila-ibolya virágos capotéban, észbontóan szép alak ült; gyönyörű vörös hajáról azonnal megismerte a szegény színész hűtlen kedvesét.

Meg kellett lennie.

Az élet és színjáték bámulatosan összehatalálkozott s midőn tragikai alakításával művészetét a tetőpontra emelte, jött az öngyilkossági jelenet.

Szendi elsüti pisztolyát s a golyó szíven ment keresztül.

A kulisszák mögött golyót tett pisztolyába.

Testét előntötte a meleg vér, feje bágyadtan csuklott alá, szemei elhomályosultak s csak egyetlen szót, az ő nevét suttogta lágyan, édesen, szerelmesen: „Bianka!” s a szegény színész befejezte a tragédiát.

A színészek kétségbeesve rohantak fel a színpadra, élesztgették Szendit; de mind hasztalan. Ő nem mozdult többet: boldogan, édesen aludt tovább.

Aztán eltemették a temető egy félreeső helyére; egyszerű fakereszt áll őrt sirja előtt, melyet lassanként benő a fű s a kis vadvirá-

gok. Alkonyatkor dalos madarak gyűlnek össze fölötté s édesen csicseregve, bájos altató dalban zengik el a szerencsétlen fiu sorsát.

A szép Bianka eleinte szomorú volt; gyönyörű szemeibe könny lopódzott. Lelkében megjelent multja, midőn még mint szegény primadonna együtt utazott ő is a vándor társasággal, melynek ő volt a lelke, ünnepeket kedvence. Eszébe jutnak a Szendivel töltött édes, szerelmes órák, a boldog édes napok, midőn még egymásért dobogott szívek s nem volt más vágyuk egymás boldogításánál. A midőn örök, sirig tartó szerelmet esküdtek egymásnak és ő mégis elhagyta, hogy egy gazdag férfi ünnepeket, irigyelt neje legyen.

És alkonyatkor, mikor ábrándozik édes kis boudoirjában, meg-megjelenik lelki szemei előtt a szerencsétlen fiatal színész sápadt, kísérteties alakja, szomorú arcával, vérző, átlőtt szívével.

Fázósan rázkódik össze a szép asszony karcsu alakja, szemei kétségbeesve kimerednek, rémülten tekintenek szét s a misztikus félhomályban keresik annak a véres alaknak vádló tekintetét.

De nem sokáig tartanak a búskomor gondolatok; szép szeméből kitorli a könnyeket, hófehér parányi kezeivel hanyagul simítja el alabastrom homlokáról a kacéran odaomló arany fürtöket s lelkét új fontos eszme foglalkoztatja, hogy milyen toilletteje legyen a legközelebbi futtatáson?!!!

Szilasi Pázmány Wanda.

H i r e k.

Pécs, 1898. május 4.

Szigetvári levél.

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Ugy-e nem neheztel reám, ha megint zaklatom ezzel a néhány sor írásommal; de tetszik tudni, itt nálunk Szigetváron néhány kellemes pillanatot kivéve, nagyon unalmas az élet, ha napi teendőinket elvégeztük és élvezni akarunk. De ezt, sajnos, nem igen találjuk fel.

Ezért aztán én minden hétre, természetesen csak a szabad időmre, egy szórakozási beosztást készítek, ehhez tartom magam és ezt minden hét elején megújítom, így aztán mégis legyőzöm azt a rettenetes unalmat. Szerdán például programomba a különböző privátlevelek megírása van felírva és miután már azokra a bizonyos távolról jött lilaszínű illatos levelekre megfelelőem, önnek is irok néhány szót a mi kis városunkról. Remélem, nem fog haragudni, ha azoknak a bizonyos leveleknek kedves íróját előtérbe helyezem, mert hát azokat az aranyos kacsókat meg kell ám becsülni. De nem fecsegek erről többet, mert még elszólom magam.

Vasárnap, azt hiszem, mindenhol május elseje volt. És így nálunk is vasárnap május első napja volt. Meg is látszott már előtte való este, mert hozta ám a gőzös a kakastollas csendőröket, cirkáltak egész éjjel és másnap keresték a cucilistákat, vigyáztak a rendre, de szerencsére szolgálatukra nem volt szükség. A mi híres városunkban, még hál' Isten nem érett meg erre a talaj és így egy fia cucilistát sem láttunk egész nap.

Azt mondtam előbb: híres város; de az ám, annyi szép leány van itt nálunk, hogy se szeri, se száma. El is lepték már korán reggel az egész várost, sétáltak és szívták mohón a friss májusi levegőt. A házak ablakai zölddel voltak feldiszitve; csak egy kis utcában, egy kis ablaknál volt igen különös májusi jelvény kitűzve, erről azonban nem szólok.

A »Pécsi Bicycle Club« néhány tagja is meglátogatott délután bennünket, hogy belépünk az egyesületbe. Igaz, hogy nálunk még igen kevés kerekező van, mert ez a sport, nem tudom mi okból, nagyon nehezen hódít tért magának. De az már nálunk Szigetváron, sajnos, úgy van; minden hasznos és előnyös intézmény csak csigamódra halad, pártolóra nem igen akad, sőt mi több, vannak még olyanok is, kik határozott ellenségei e sportnak. Különös örömet lelnek abban még a felnőttek közül is sokan, ha kis tacsók módjára kigunyolhatják őket, meghajigálják, sőt még a kutyákat is a kerekezőkre uszítják. Igaz, hogy a törvény erre orvoslást nyújt, de nem kellemes azt minden percben igénybe venni. No meg hogy valaki a csengetés hallatára kitérjen, az is ritkaság számba megy. Mindamellet elhatároztuk, hogy belépünk a pécsi klubba, így aztán reméljük, hogy tagjainak gyakori kirándulása, versenyek és ünnepélyek rendezése által talán mégis terjedni fog nálunk a kerékpározás sportja. Ez által aztán a mi egyhangú városunk talán feléled, fel lesz vilányozva és ezzel karöltve aztán egyéb előnyök is fognak jární.

Hölgyeink között is vannak tán, kik szeretnének ennek a sportnak hódolni; de itt meg az a baj, hogy senki sem akar az első lenni, senki sem akarja a kezdetet megcsinálni. Már pedig valakinek, legalább én azt hiszem, kell, hogy első legyen, mert enélkül második, harmadik és így tovább természetesen nem lehet. Már pedig meg vagyok győződve, ha valaki az igen tisztelt hölgyek közül elkezdéné mivelni ezt a sportot, hamarjában követnék őt jó néhányan. Ez volna aztán csak kellemes igazán. Azért hát csak kerekezzünk, ahányan vagyunk, tovább és reméljük, bizzunk a jövőben, mert nem tudjuk, mi jót rejt az még magában. Én is megteszem mindennap a rendes turáimat, kerekezek minden irányban, de nem tehetek róla, a legkedvesebb utam mégis a kanizsai

városrész felé van. Alig hagyom el ezen az uton az Almás hidját, igazán mondom, egész másképp megy a kerekem, sokkal szaporább, mintha egyszerre jobb kedve kerekednék; no de nem is csoda, megvan ennek az oka.

Nem árulom el ugyan, hogy mi ez, de az első kerekem ekkor folyton azt zúgja: »Jaj de hamis a maga szeme«, a hátsó pedig rákontrázza: »A virágnak megtiltani nem lehet.«

No de most már elég volt a fecsegésből és remélem, hogy legközelebb már az első hölgy-kerekezőnkről zenghetek, kinek előre is már sok-sok sikert kívánok!

Merkur.

Napirend 1898. május 5-én.

Naptár: csütörtök, május 5. — Róm. kath.: Pius z. — Prot.: Gotthard. — Görög-kel.: (ápril 23.) György. — Zsidó: Ijár 13. — Nap két 4 óra 22 perckor; nyugszik 7 órakor. — Hold két 6 óra 33 perckor délután; nyugszik 3 óra 17 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 17 Celsius fok meleg; légnomás 753. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet, enyhe idő, zivatar várható.

— **(Flórián napja.)** Ma volt a tűzoltók és kéményseprők védszentjének, szent Flóriánnak ünnepe. E nap a városnak fogadalmi ünnepe lévén, az egyház is ájtatossággal ülte meg. Reggel 8 órakor körmenet ment *Spiesz János* dr. kanonok vezetése alatt a székesegyházból a Flórián-szoborhoz, hol a kanonok ünnepies misét celebrált. A körmeneten résztvettek a városi és felekezeti iskolák összes növendékei, továbbá a főgimnázium ifjúsága, tanáraik vezetése alatt. Továbbá az önkéntes tűzoltó testület és a Zsolnay-gyári tűzoltók, ez utóbbiak zenekarának zenéje mellett. Az ünnepies szentmise után a körmenet harangok zúgása mellett tért vissza a székesegyházba. Ma a városi és felekezeti iskolákban iskolai szünettel ülték meg a város fogadalmi ünnepét; a felsőkereskedelmi iskola pedig Abaligetén majálist tartott. A városi önkéntes tűzoltóság testületileg tisztelgett *Mayerhoffer* Andrásnál, ki tavaly 1000 forintot adományozott az egyletnek s kinél az egyesület minden évben Flórián napján teszi tiszteletét. Azután a tűzoltóság tisztikara *Köröstyös József*et, a pécsi Polgári Daloskör elnökét, kereste fel és átadta neki a Polgári Daloskörnek, mint testületnek, a tűzoltó-egylet disztagjává történt megválasztásáról szóló szép kivitelű diszokmányt. Szent Flóriánt a kereszténység már a IV-ik században mint a tűzvész elhárítóját tisztelte. Valószínű, hogy a kultuszra a következő történet adott okot: Mikor szent Flóriánt, ki ausztriai származású katona volt, Dioklecián császár halálra ítélte és az Enns folyóba dobatta, holttestét Linzhez közel egy szikla mellett találták meg, hol a kegyelet később zárdát és templomot épített emlékére. Ekkor sokfelé elterjedt Flórián szentségének hire és a hívők számos helyen építették a szent katona tiszteletére a kápolnákat. Egy ilyen kápolnát egy rabló, azon hitben, hogy abban sok kincsnek kell lennie, éjjel feltört, kirabolta, meggyújtott és szétrombolt. A kápolna romjai sokáig elhagyatottan maradtak. A rabló tovább élt, de a kápolna kirabolásáról és felgyújtásáról, melyet főnöke tudta nélkül követett el, senkinek sem szólt. Történt később, hogy csapatával egykor ép e kápolna felé ment és társának dicsekedve mondotta el, hogy ezt a kápolnát, hiába volt annak Flórián a védszentje, ő mégis felgyújtotta s ki-

rabolta. A kifáradt csapat ekkor a romokon tartott pihenőt s itt, midőn a rabló serleget nyújtott át az oltár helyén ülő vezérnek, egyszerre csak mintha villám sújtotta volna, elbukott és meghalt. Társai Isten ujját ismerve fel a halálban, megtértek. Csakhamar egy cisztercita apát telepedett meg a kápolna mellett és azt a régi kövekből felépítette. A nép látván a felperzselt kápolna ujjáépülését és hallván a gyujtogató rabló rettentő végét, azt szent Flórián érdemének tulajdonította és ezért minden tűzveszélyben és kárvallásban hozzáfordult. A legendák egész sorát tüntetik fel ama tűzvészeknek és károknak, amelyeknek továbbterjedését szent Flórián közbenjárására akadályozta meg az Isten. Szent Flóriánt egyes vidékeken a vízkár elleni pátrónusként is tisztelik. Lengyelország a jelen évezred eleje óta a lengyel nemzet védőszentjét ünnepli benne. 1183-ban ugyanis Gedeon krakkói püspök III. Lucius pápától megkapta szent Flórián ereklyéjének egy részét és azt a krakkói püspöki templom főoltárában helyezte el. Ettől fogva a lengyel nép nemzeti ünnepet ül szent Flórián napján és a tűzoltókkal együtt védőszentjét ünnepli benne. Ma délután négy órakor a »Miasszonyunkról« nevezett nőzárda templomában volt vecsernye és ünnepi szentbeszéd, melyet *Kiss Rezső*, hittanár, mondott nagy hatással a templomot szorongásig megtöltött közönség előtt.

— **(Püspökünk bérmaútja.)** *Heftyey* Sámuel, megyés püspök, ma Sombereken tartotta a bérmaútást, honnan délután Mohácsra ment. Holnap (csütörtökön) Dünaszekesőn bérmaút a püspök, pénteken pedig Mohácsra osztja ki a bérmaútás szentségét. A püspök szombaton Nádasdra megy s onnan Pécsre jön be, honnan hétfőn indul a szigetvári kerületbe bérmaútjára.

— **(Kővágó-Szöllős ünnepe.)** Kővágó-Szöllős közönsége f. hó 8-án, a jövő vasárnap, ünnepli az 1848. évi törvények szentesítése és az 1848. évi magasztos eseményeknek ötvenedik évfordulóját. Az ünnepély délután 3 órakor kezdődik. A rendezőség élén *Cupy* Ede, körjegyző és *Bence* Ádám, községi bíró állanak.

— **(Uj regényünk.)** Lapunk mai számában egy új regény közlését kezdjük meg. »*Szent Helena grófja*« a regény címe és franciából *Krámer* Elemér fordította lapunk részére, kinek ügyes tollából több tárcát is olvastak már lapunk olvasói. Az érdekesítő regényt, eddigi szokásunkhoz híven, szintén könyvalakban közöljük.

— **(Megtagadta a szüleit.)** Tegnap este hét óra tájban a sarki rendőr egy kilencéves leánykát vezetett be a városházára, a ki az utcákon kóborolt és a járókelőktől pénzt kéregetett. *Kovács* Antal, rendőrbiztos, kérdőre vonta a lányt, hogy kicsoda és hova való. A leány erre sirva panaszkodta el, hogy *Luberth* Katalinnak hívják; apja már négy évvel ezelőtt, anyja pedig két évvel ezelőtt meghalt. Őt a keresztapja, *Ambruszt* Ferenc, fogadta magához Szabolcs-Bányatelepen s most a keresztszülei beköltöztek lakni Pécsre valami *Dramec* János nevű fűtő házába. Tegnapelőtt azonban elhagyták a lakást, elvivén magukkal mindent s csak őt felejtették itt. Így hát nincs senkije; se lakása, sem kenyere s ő a jó em-

berek segítségével él. Mindezt pedig olyan szépen folyékonyan és természetesen adta elő a leányka, hogy a rendőrbiztosnak megesett rajta a szive és egy rendőr feleségéhez küldte az árva leányt éjszakára. Ott a rendőr derek felesége jól megvacsoráztatta, lefektette s ma reggel is jó meleg kávét adott neki. A leánykának tetszett a dolog s talán el sem is kíváncsított volna a jó helyről, ha érte nem jönnek a — szülei. Ma reggel ugyanis bejött a városházára Szabolcsról *Jaitner* Antal és felesége, született *Luberth* Róza s kérdezősködtek egy eltűnt leányka után. Az ő lányuk a szüleit megtagadó, azok halálát költő s magát teljesen árvának valló leány, a kinek — úgy látszik — szenvedélye már ily fiatal korában a csavargás és hazudozás. Tegnap majálist tartottak az iskolásgyermekek kint Szabolcsra is. Ott volt ő is, sőt pénzt is adtak neki a szülei. A majálistól aztán bejött a városba s itt csavargott, s a fenti mesével akarta elámitani az embereket. Szülei panaszkodnak, hogy már többször elszökött hazulról és a lopás is szenvedélye. Bizonyára furfangos esze van a kis dezentornak, hogy ilyen meséket ki tud gondolni. Szülei most haza vitték s valahogyan talán le tudják szoktatni a korán bűnre való térésről.

— **(Miniszeri köszönet.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszter a Somogy megyei Takarékpénztárnak, középiskolai adományaiért, köszönetét nyilvánította.

— **(Hirtelen halál.)** A helybeli pénzügyigazgatóság egyik állami végrehajtója, *Scharl* Gusztáv, hivatalos kiküldetésben járt Szászvároton. Tegnap a jegyzői lakban akadt dolga, a hová mikor belépett, egyszerre összegyogyott, eszméletét veszítette és nem is tért többé magához. Rövid szenvedés után meghalt; szívszélhűdés ölte meg. A hirtelen halállal kimult tisztviselő régebben patacsi községi jegyző volt s onnan nevezték ki pénzügyigazgatósági végrehajtóvá. Az elhunyt 52 éves volt; felesége és gyermekei gyászolják.

— **(A király adománya.)** A király ő felsége a siklói önkéntes tűzoltó egyletnek magánpénztárából 60 forintot adományozott.

— **(Mátyás Flórián akadémiai rendes tag.)** A Pécsen élő agg tudós, *Mátyás* Flórián, eddig a Magyar Tudományos Akadémiának levelező tagja volt. Az Akadémia tegnapi tagválasztó ülésén a II-ik osztály, mely filozófiai, társadalmi és történelmi osztály nevet visel, megválasztotta az agg tudóst az Akadémia rendes tagjává, így méltányolván érdemeit. Ugyanez az osztály *Apponyi* Albert gróftól az Akadémia disztagjává választotta.

— **(Estély a miniszterelnöknél.)** *Bánffy* Dezső báró miniszterelnök tegnap estélyt adott a budavári miniszterelnöki palotában. A mi megyebeli képviselőink közül egyedül *Brázay* Kálmán volt jelen az estélyen, melyen jelen volt *Blaskovich* István, pécsi kir. ítélőtáblai elnök is.

— **(Hamis ezüstforintosok.)** Pár hónap óta igen gyakran akadnak hamis ezüst forintosokra Pécsen. A rendőrségnek régebben egy idegen fekete ruhás asszonyt jelentettek fel, a ki egyik kereskedésben hagyott ott egy hamis ezüst forintost. Azonban sem őt, sem a hamis forintosok többi terjesztőit még ezideig nem sikerült kipuhatni.

— **(Vendég a Pécsi Dalárda próbáján.)** A pécsi dalárda tegnap esti próbáján megjelent *Ciglányi Béla* kir. táblabíró társaságában *Pechán János* kir. mérnök, ki mint zeneszerző általában jó hírnévnek örvend. Az általa szerzett darabok közül *Eckhardt Antal* karmester többet eljátszott s néhány quartettjét rögtönözve leénekeltek a dalárda tagjai, megnyerve a vendég tetszését, ki nagy elismeréssel szólott a pécsi dalárdáról, melyet, mint a zene iránt érdeklődő, kedves kötelességének tartott itt időzése alkalmával meglátogatni.

— **(Kinevezés és helyettesítés.)** Dr. *Fejérváry Imre* báró főispán a pécsi járási főszolgabírósnál közigazgatási gyakoronokként működő *Orbán Márton* tiszteletbeli aljegyzővé nevezte ki. A *Jeszenszky Gyula* volt árvaszéki ülnök főszolgabíróvá történt megválasztása következtében megüresedett árvaszéki ülnöki állásra pedig helyettesül *Kim Gáspár* pécsi ügyvédet nevezte ki.

— **(Himen.)** *Dobszay Antal* kereskedő polgártársunknak leányát, *Mariskát*, eljegyezte e hó elsején *Tarnóczy Tivadar*, m. kir. honvéd kerületi alhadbiztos Kolozsvárról.

— **(Pótvásár.)** A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy megyénk *Villány* nagyközségében az április 4-re esett, de elmaradt országos vásár helyett folyó hó 9-én (hétfőn) pótvásár tartassék.

— **(Régi bűn.)** Ezelőtt jó két évvel történt, hogy a bakóca-felsőmindszent-komló helyi érdekű vasut építésekor, az építő *Ritschl J.* és *Tarsa cég* kárára 18 zsák cementet ellopott valaki. A 18 zsák cement vagy 86 frtot ért, de akkor a tolvaj után indított nyomozásnak nem lett semmi eredménye. A csendőrség most mégis kinyomozta a régi bűn elkövetőjét *Schöf János*, kishertelendi lakos személyében, a kinél a lopott cementből még egy jó részt meg is találtak. A tolvajt feljelentették a bíróságnál, hogy elvegye régi büneért büntetését.

— **(Kifosztott verem.)** *Ferenci János* és *Ferenci István*, Ramódtapusztai lakosok, egy verembe ásva tartogatták a tavalyi burgonyakészletüket. Egy reggelre aztán most a vermet üresen találták; fel volt ásva és ki volt fosztva az összes burgonyától, úgy, hogy még csak magnak való sem maradt benne. Feljelentették hát a lopást és csakhamar meg is került a verem tolvaja *Mayer Gáspár*, simonfatelepi lakos személyében, kinél a lopott burgonya nagyrészt meg is találtak. *Mayer* ellen most a bíróság folytatja a további eljárást.

— **(Meglopta az apját.)** *Schreiber Jakab*, mohácsi lakosnak, a magtárából lassankint tizenkilenc zsák kukorica tűnt el. A tulajdonos feljelentésére megindított nyomozás során kiderült, hogy a lopást a káros fia, *Schreiber Mihály* maga követte el, a ki a lopott kukoricát eladogatta *Szaller Antal*nak. A beismerésben levő fiu vallomása alapján az orgazdát is feljelentették a bíróságnak, mert ugyszólván ő adta a fiúnak az alkalmat arra, hogy lopja meg az apját s adja el neki olcsó pénzért a lopott dolgokat.

— **(Az udvarló.)** Egyik szomszédos községben első legény volt *Bohus József*, a ki kapott volna szeretőt akárhányat a leányok, menyecskék közül, de hát neki éppen az kel-

lett volna, a ki nem akarta elfogadni az udvarlását. *Jancsics Péter* odavaló gazdának a csinos feleségére fájt a foga, s lépten-nyomon ostromolta a fiatal asszonyt, hogy hallgassa meg kérését és legalább egyszer adjon neki találkát. Az asszony végre is engedett és a szőlőhegy aljában levő cserjést jelölte meg találkozási helyül, hanem maga helyett az urát, meg a két bátyját küldötte el oda, a kik alaposan megverték a legényt s visszamenve a faluba, mindenkinek elhíresztelték az esetet, úgy, hogy *Bohus József* másnap kora hajnalban eltávozott falujából s azt hiszik, hogy nem is fog oda többé visszatérni.

— **(Lopás az adóhivatalban.)** A királyi adóhivatal pénztári szobájában igy hónap elején sok az ember; az egyik fizet, a másik nyugdíjcskáját veszi fel, szóval egymást érik a pénztáros ablakánál a felek. Ma délelőtt *Weininger János* nevű ember katonai nyugdíját akarta felvenni, összesen 17 forint 42 krajcárt. Ott állt mellette egy asszony, *Makai Mihályné* szül. *Kisgádó Julcsa*, a ki pedig 11 frt 56 krajcárt szándékozott fizetni be az adópénztárba. A pénztáros előbb *Weininger*nek adta ki a pénzt, egy tizest és a többi aprópénzben. *Weininger* jobb keze feje használhatatlan lévén, a szegény ember csak bal kezével tudta a pénzt elrakni. Előbb az aprópénzt tette el s mikor a tizest kereste, az nem volt sehol, illetve ott látta a mellette álló asszony kezében. Természetesen rögtön lármát csapott, hogy az asszony ellopta előle a tiz forintot. Viszont az asszony azt állította, hogy az az ő pénze, hiszen fizetni akar a pénztárban, azért tartja a kezében. A pénztáros erre rendőrt küldött. S ime az asszony egyszerre alább hagyott állításával s odaadta a tiz forintot az öreg katonának. Ő maga pedig kereket akart oldani, anélkül, hogy a kezében levő, részben már kiállított nyugtára a pénzt befizette volna a pénztárba. De az ajtóban elfogták és átadták a megérkező rendőrnek. Az azután felkísérte a városházára, hol az esetről jegyzőkönyvet vettek fel, a mit további eljárás végett átesznek a bírósághoz.

— **(Paraszt párbaj.)** Nemcsak a városban ölt nagyobb mérveket a párbajozási mánia, hanem a vidéken is kezd már az egyszerűbb néposztály között is fellépni a lovasgiasság hóbortja. Mohácsi levelezőnk írja a következő esetet: Vasárnap délután egy kocsmában mulattak a legények s tánc is lévén, a leányok is nagy számmal jöttek oda táncolni. A legények tréfáltak, kötekedtek egymással és *Vadas Péter* látva, hogy egyik cimborája le akar ülni, kirántotta a széket alóla, úgy hogy az, *Dimitru Markó*, szék helyett a földön terült el. Nagyon bántotta ez a dolog *Dimitrut*; nemcsak azért, mert bepiszkolódott a vasárnapi ünneplő ruhája, hanem leginkább azért, mert az ott levő leányok nagyot nevettek rajta, a mint a földön elterült. Hanem azért, a mikor feltápáskodott, nem rántotta elő bicskáját, hogy megcsufolóját leszúrja, hanem eltávozott a kocsmából és csak az ajtóból kiáltott vissza: »No ha olyan híres vagy, jöjj ki estére harangozáskor a város végére!« *Vadas* megjelent a légyotton és a két legény elkezdte egymást dobálni hatalmas ködarabokkal addig, míg *Dimitru* egy hatalmas kötől föbe találva, eszméletlenül, véresen esett a földre. *Vadas* ezután

maga ment el feljelenteni az esetet, de ennek dacára alig hihető, hogy egy pár napi államfogházzal fogják csak megbüntetni a kövel párbajozó legényt.

— **(Uj fényképek.)** *Papp L.-né* fényképész-üzletének nemrég Pécsre érkezett művezetője, *Boronkay Benő*, legujabban új fényképeket állított ki a Nádor-szállodánál és a Löwy-palotán levő fényképírákatokban. Az új fényképeknek naponkint sok nézőjük akad s általános elismerést és érdeklődést kelt az a művészi tökéletesség, a hogy a fényképek a megszólalásig hűen sikerültek. Sok szép pécsi asszony, viruló leány kedves arca mosolyog le a szemlélőre s valóban csak gratulálhatunk özv. *Papp L.-né*nek, hogy üzlete művezetését olyan szakemberre bízta, mint *Boronkay Benő*, a ki a nagy közönségnek bizonyára kedvencévé fogja magát tenni a leg-rövidebb idő alatt.

— **(Koronaértékű váltópénz.)** Az állami számvevőszék kimutatása szerint a 60 millió koronaértékben vert ezüst egykoronásokból ez évi március végéig forgalomba bocsátottak 59,794.000 koronát, készletben maradt 206.000 korona. A 18 millió korona értékben vert 20 és 10 filléres nickel váltópénzből ez évi március végéig 17,984.300 korona érték adatott ki, a készlet tehát 15.700 korona értéket tesz ki, a mely egészen 10 filléresekből áll. A 2 és 1 filléres bronz váltópénzek veretése még folyamatban van. Ezen érmekből az 1893. XVIII. t.-c. értelmében 7½ millió korona értékű verhető; ez évi március végéig kiveretett 4,718.845 korona 50 fillér érték, a forgalomnak átadatott 2,264.683 korona 11 fillér érték és igy készletben maradt még 2,454.162 korona 39 fillér érték.

— **(Bicikli makáma.)** Két kerék és egy ember rajta — a kereket, ki buzgón hajtja; — a mellén dress, a fején sapka, — egy utca asztfalittal kirakva. — Ökölnyi kő az ut közepén, — a pneumatik neki mén — s ember, kerék, sapka, sportöltöny — ott nyújtóznak a sáros földön. — Hajlott kerék, sajjó derék, — a sportból ennyi épp elég.

— **(A műlovas halála.)** Sokan emlékeznek Pécsen még arra a *Corradini* nevű cirkuszlovasra, a ki néhány év előtt hajmeresztő mutatványaival bámulatba ejtette a közönséget. A merész lovas *Blondin* nevű lován ülve felhuzatta magát egy emelő készülékkel a cirkusz menyezeteig s ott valóságos tűzijátékot rendezett. A mutatványban az volt a borzalmas, hogy a ló csak egy keskeny deszkán állott. Eme mutatványa közben többször baleset érte *Corradinit* s ezért Berlinben a rendőrség nem engedte meg neki a produkció bemutatását. A minap a svédországi *Gotenburgban* utólrta a végzet szegény *Corradinit*. Lova a magasban megbokrosodott és lovasával együtt lezuhant. *Corradini* több súlyos sérülésen kívül gerinctörést is szenvedett.

— **(A termés baja.)** Gyümölcs termésre, szőlőre igy járt eddig az idő, hogy a legszebb reménynyel lehetett eltelve a gazda s örömmel várhatta igy a fáknak, mint a tőkéknek a szüretét. Most azonban az a hír hallatszik, hogy ez az öröm már nem lesz teljes. Valami féreg ette magát a favirágokba, hogy tőle lesültek a szép fehér virágok,

mintha pörkölve volnának. Ha az ember kibont egy ilyen barack vagy almavirágot, sárga kukacot talál benne, amely oly hetykén hányjavegi magát, mintha ő volna az első ur ebben a királyságban. Ez hát a gyümölcsstermésnek leszedte a szürete javát, bár arról adataink nincsenek, hogy a baj általános volna. — A másik veszedelem pedig a szőlőtermést fenyegeti. Egy darázsforma bogár elrágta a tövön a töke sóska-ját oly módon, hogy az lehullt mert hogy a sóska külső végén van a jövődőrűrt is, hát az is lehullt a homokba. Sok van ebből a bogárból a szőlőkben s ime így minden napidij nélkül teljesíti a szomorú szüretelést. Olyan ez a bogár, mint a darázs, különösen ahhoz a fajhoz hasonlít, amelyet a fekete-sárga színe miatt császár-darásznak neveznek. Fulánkja azonban nincs s így mégsem darázs.

— (**Betörések.**) Himesházán egy éjjel három betörés is történt. Az eddig még ismeretlen betörők először *Kraft* János pincéjébe hatoltak be s onnan loptak el különféle tárgyakat. Azután *Bösz* József udvarára mentek s ott az ólból két birkát hajtottak el. Ugyanígy tettek *Léderer* Jánosnál is, a kinek szintén két birkáját vitték el. Így a legszebben végezvén dolgukat, a zsákmánnyal odább álltak s a károsok csak másnap reggel látták, hogy az éjjel tolvajok jártak náluk.

— (**Vásáráthelyezés.**) A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Somogyvármegye területéhez tartozó Béc községben a f. évi május hó 23-ra eső orszá-

gos vásár ez évben kivételesen f. évi május hó 24-én tartassék meg.

— (**Jön a szegény nép.**) Jön a falusi szegény nép be a városba. A pécsi rendőrség május elseje óta egyebet se csinálna akár, mint ideiglenes tartózkodási engedélyt adna ki a Pécsre telepedő és itt munkát kereső szegény jövevényeknek. Egymás után kilincselnek a kapitány hivatalos szobájában s van köztük nem egy, a ki még nemrég malombérlő s a maga ura volt és most bejön a városba, »partáj« lesz valami külvárosi házban s nap-számmal keresné meg magának és családjának a kenyeret, ha tudná. Mind reménykedik; mert már a falun tönkrement s nem tud megélni. A várostól vár hát munkát és jó reménnyel jön be; hiszen úgy sincs mása, csak a remény-sége. Ma például két somogy megyei földmives kopogtatott be a kapitányi szobába. Hajdan »kékbéliek« lehettek, de ma már alig látszik meg a ruhájukon a régi módból egy szemernyi is.

— Alázatosan jelentem kapitány urnak tegnap délutáni megérkezésünket.

Szól az egyik tisztességtudóan és oda-nyújtja a községi bizonyítványt a kapitány elé.

— Megérkeztek? Hát itt akarnak letelepedni s aztán miből élnek meg?!

— Hát a jó Isten tudja. Dolgozunk s majd elélünk becsülettel.

Szólnak és viszik a bizonyítványukat a nyilvántartói hivatalba, hogy ott kiálltassák az ideiglenes tartózkodási engedélyt.

Ha villamvilágítási berendezéseket olcsón, jutányosan és csinos, tartós kivitelben akarunk beszerezni magunknak, ne sajnáljunk fáradságot és tekintsük meg *Schönwald* Imre buzgó és tevékeny helybeli kereskedőnk nagy szabású villamvilágítási cikkekben raktárát ahol mindennemű tárgyak, nevezetesen: élet nagyságu mű szobor alakok, villany avagy légszeszre berendezve, szalon, ebédlő, fali, villamvilágítási csillárok, állólámpák a leggyönyörűbb és meglepőbb kivitelben, valódi francia gyártmány, továbbá a szebbnél szebb petroleum lámpák, mindennemű kiállításban található. Izzótestek és felszerelések gyári árakban számíttatnak. Mindennemű átalakítások és felszerelések a legjutányosabban eszközöltetnek.

Törvénykezés.

§ **Utonálló cigányok.** A múlt év november végén négy cigány a Sárközi familiából, János, József, György és Ágnes Pécsváradon kölcsönkértek Petrovics Antaltól egy kocsit és azon Cikóra indultak. Utközben János és György leszállottak azon szándékkal, hogy valami jól felpakolt kocsiról majd leszednek egyetnást és felrakják az ő üres kocsijukra. Hanem alkalom nem igen kínálkozott tervük kivitelére, nem láttak semmi alkalmas prédát, míg végre megpillantották a Hidasdról Bonyhádra vezető uton ballagó *Haasz* Fülöpöt. A közelben senki sem lévén, a két cigány rátámadt a magános emberre, leteperték s míg János fogta, György kizsebelte, elszedvén tőle négy forint ötven krajcár készpénzt, egy erszényt negyven krajcárral és egy öt forint értékű

— közös sirban! Álmodtátok-e ti komoly férfiak, kiket Oroszország hősivatagjairól üzött ide a nagy hatalom, hogy ti Németország költőies, hegyövezte vidékén, az idegen hant alatt fogtok nyugodni? S ti még gyerek arcu ifjak, kik szép Franciaországból jöttetek, elolthatlan dicszomju császártok parancsára, miért kellett nektek is ily fiatalon sirba szállnotok? Nem elégelte még meg a sötét korzikai ez iszonyu vérengzést? — sóhajtott fel az öreg úr.

*

Közvetlen a szász határon, Csehország kietlen hegyei közt, hol már egy félszázad óta nem hallottak ágyudörgést — két nap óta (1813. augusztus 29 és 30-án) — véres küzdelem folyt a győzelemért. Teljesen idegen népek harcoltak itt.

*Vendaume**) azt a parancsot kapta császársjától, hogy az *Ostermann* alatt álló oroszokat megsemmisítse, s valóban, ezeknek nehéz álláspontjuk s majdnem veszett csatájuk volt Kulm mellett. Csak midőn másnap *Kleist* tábornok a második porosz sereggel a hegy ormokon megjelent s orozva két tűz közé szoritotta a franciákat, sikerült neki az oroszok nyomasztó állapotát megkönnyíteni s *Vendaume* maga is, tizezer vitézével, foglyául esett — e legkevésbé sem vitézi csellfogásnak.

Wendelberg báró távcsövével át nézte az ádáz küzdelmet, mely magányos kastélya körül folyt. Minden pillanatban el lehetett készülvén arra, hogy a háboru őt is kizavarja csendes otthonából, de szerencsére, kastélya ment maradt az utolsó roham alatt is. Az öreg báró nem feltette tekintélyes vagyonát, — azonban más felténi

*) Történelemből.

SZENT HELENA GRÓFJA.

— FRANCIA REGÉNY. —

A »PÉCSI FIGYELŐ« SZÁMÁRA FORDITOTTA:

KRÁMER ELEMÉR.

PÉCS, 1898.

A »PÉCSI FIGYELŐ« KIADÁSA.

ezüst órát, melyen nikkellánc volt. Mikor mindenéből kifosztották, megosztották a zsákmányon és Jánosnak jutott az óra, a ki elvitte azt *Rottár* Béla, bonyhádi óráshoz javítás céljából. Az óra azonban már előzőleg is javította azt az órát és így tudta, hogy az Haasz tulajdonát képezi és különben is gyanus volt előtte a cigány; értesítette tehát a csendőrséget, mely lesbe állt a boltban. A kitűzött időben el is indult a két cigány az óráért, hanem amint az ajtón bepillantottak és meglátták benn a csendőroket, futásnak indultak. Azonban a csendőrök sem voltak restek, hanem kirohanva, Györgyöt ott mindjárt megcsípték, Jánost pedig üldözőbe véve, dacára, hogy két nagy, vízzel teli árkon is keresztülmászott a hideg téli időben, őt is elfogták és most mindketten a törvényszék elé kerültek. Bár midketten tagadtak, a számos bizonyító körülmény alapján bűnösöknek mondattak ki és György, — ki már rablásért büntetve volt — négy évi börtönre, János pedig egy évi és három havi börtönre ítéltetett, mindkettőnek büntetéséből azonban a vizsgálati fogság által három hó kitöltöttnek vétetett.

Művészet, irodalom.

○ **Török-német-kurucvilág.** A magyar történetnek e rendkívül fontos és érdekes korszakait tárgyalja Benedek Elek »A magyar nép multja és jelene« című nagyszabású munkájának 10., 11. és 12-ik füzetében. És szól az egyik lapon gyászról, siralomról, a a másikon fel-fellobbanó reményről, bizalom-

ról. És festi a magyar föld népének sorsát azzal az objektív igazsággal, mely nem enged, hogy érzelmei tulzásokra ragadják. Megható a kép, melyet elénk varázsol: akár török, akár német uralkodják a magyar földön, a legnagyobb teher mindig a szegény népre nehezedik. Iszpahi, német táborok, szabad hajdu egyaránt őt koppasztja, őt sarcolja. A hol az első lövés eldördül, ott az ő házai hamvadnak el, a hol a régi urat elüzi az új, az első sorban rá veti ki a legelviselhetlenebb adókat és terheket. A sötét képre hirtelen a kurucvilág dicsőséges csatái, nagy alakjai vetnek enyhítő fényt, hogy Rákóczi kibujdosásával újra nehéz, komor, egyhangú árnyak kerüljenek végig a magyar histórián. S a nép, mely bár maga is legjobb fiait küldte a fejedelem zászlói alá, sokat szenvedett a kuructól és még többet a labanctól, újra hordja a régi igát és nem tehet egyebet, mint hogy várja békén, várja hittel és bizalommal szebb időknek hajnalhasadását . . . Az Athenaeum kiadásában megjelenő nagyérdékű munkának minden füzeté 30 krajcár.

Közgazdaság.

□ **Az ingyen vetőmag.** A mult évi silány termés miatt a vetőmagban hiányt szenvedő kisgazdáknak a földmívelési miniszter főleg Krassó Szörény, Békés, Bihar, Baranya, Szilágy, Kolozs és Udvarhelyvármegyékben kölcsönképkiosztott őszi és tavaszi vetőmagot 530 községben 25,000 kisgazda közt 39,350 métermázsát és 17 mm. burgonyát kedvezményes árért;

ingyen pedig 104 községben 5900 inséges közt 9900 mm. gabonamagot. Ezenkívül a telepeknek 1660 mm. magot előlegezett, összesen 32000 kisgazda és telepesnek részint kölcsön, részint ingyen és előlegkép 69.300 mm. vetőmagot, melylyel körülbelül ugyanannyi hold föld bevetése tétetett lehetővé.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése május hó 4-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A képviselőház mai ülésén *Pulszky* Ágoston bemutatta a pénzügyi bizottság jelentését a szövetségi törvényjavaslatról.

Percel Dezső felelt *Zmeskál* Zoltánnak, majd *Molnár* Jánosnak régebbi interpellációira.

*Molnár*nak szemére lobbantotta a belügyminiszter, hogy törvényhozó létére nem átalja a polgári házasságot interpellációjában »polgári házasságnak nevezett szövetség«-nek nevezni.

— Gyalázat! sietett zúgni erre a jobboldal.

A belügyminiszter konstatálja, hogy a katolikus papok a polgári házassági tanúsítványok alá nem írására biztatják hiveiket. Eddig elnézte ezt az állam, de ha így tart, szigorubb intézkedést foganatosítanak.

Viharos helyeskís kísérté a belügyminiszter e kijelentését a jobboldalról.

Molnár János felelt erre a belügyminiszternek.

— Eláll! Eláll! zúgták felé.

De ő nem állt el s kijelentette, hogy hiába fenyegetőzik a miniszter, mégis felbiz-

ELSŐ FEJEZET.

1. A roham után.

— Mikor lesz már vége ennek az adáz küzdelemnek, melyben a népek ezrei oly vad haraggal mérsárolják egymást? s mikor kezdődik már a rég áhitott béke?

Egy még deli természetű, előkelő külsejű, öreg úr mormogta maga elé e szavakat, s mintha a háboru Istenétől várna választ, végtelen szomorúsággal tekintett végig e borzalmas látványon, mely szeméi elé tárult.

Augusztusi verőfényes nap volt s a fujdogáló lanya szellő, szeliden csókolgatta az elesett hősök homlokát, kik szerte a csatamezőn aludták örök álmukat. Tarka rendetlenségben, összetört ágyuk roncsai s elesett lovak hullái között feküdtek a nap áldozatai.

A győzelmes sereg néhány vitéze visszamaradt, hogy megtisztítsák a csatateret s ellenséget és barátot egy közös sirba temessenek.

— Jól teszik — gondolta magában az öreg ur, ki végig nézte a sirások munkáját, — hiszen ezek voltak képen nem is voltak ellenségek?! Ezelőtt, az életben, talán nem is ismerték egymást s csak uruk és parancsolójuk üzte őket e kegyetlen harcba, hogy ember, ember ellen küzdjék. Békében nyugodhatnak egymás mellett

tatják hiveiket, mert sohasem fogják házasságnak elismerni a polgári házasságot.

Erre óriási zaj támadt a jobboldalon és a szélsőbalon.

Gajáry Géza: Menjen a Vatikánba!

Pichler Győző: Ez a pax, Vaszary hercegprimás jelszava?!

Rigó Lajos: Hogy mer így beszélni!?

Kubinyi György: Eltörött cserép!

Olay Lajos: Mért engedi az elnök, hogy ilyet beszéljen!?

Vagy huszan-harmincan kiabáltak még közbe és Szilágyi Dezső hasztalan csengetett, csak sokára jutott szóhoz Molnár János és folytonos közbekiáltások között fejezhette be beszédét.

Percel Dezső válaszolt neki s utána Kubinyi György személyes kérdésben kért szót.

Végül Lukács Gyula interpellált Ausztria-Magyarország magatartása miatt a spanyol-amerikai háboruban.

Hétfőig a Ház nem tart ülést; akkor a hitelszövetkezeti javaslatot tárgyalják.

TÁVIRATOK.

— **Siskovich Tamás meghalt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Siskovich Tamás, bács-almási országgyűlési képviselő, baranyamegyei és bácsmegyei nagybirtokos, ma hajnali 3 órakor Szabadkán meghalt. Az elhunyt képviselő óriási vagyonnal bírt s régebben megyénk hegyháti járásának volt az országgyűlésen képviselője. Általánosan ismert volt Baranyamegyében és Pécssett is s rokonságban állt a Jeszenszky-, Szily és Nádosy családokkal.

— **A spanyol képviselőházból.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Madridban a képviselőház ülésén Salmeron képviselő interpellált az iránt, hogy meg kell állapítani, kit terhel a felelőség a legutolsó embertől egészen a trónig az amerikai háboru miatt?!

Az elnök rendreutasította.

Sagasta miniszterelnök sajnálatát fejezi ki, hogy a jelenlegi viszonyok között nem ért egyet minden spanyol.

A tengerészeti miniszter kijelenti, hogy a tenger alatti védelmi intézkedések a manillai öbölben technikai okokból nem voltak keresztülvihetőek.

— **Forradalom Madridban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Madrid város a forradalom szélén áll. Mult éjjel hat lovas század és rendkívül sok rendőr és csendőr töltötte meg az utcákat. A tüntetők sok ablakot beverték, sok csendőrt kövekkel megdobáltak és megsebesítettek. A rendőrök negyvenhárom embert letartóztattak. A nyomor leirhatatlan. Az élelmiszerek ára hihetetlenül felszökött. A takarékpénztárakat a nép valósággal ostromolja.

— **Spanyol-amerikai háboru.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Madridban a spanyol minisztertanácsban felolvasták a Filippi szigetek kormányzójának táviratát, melyben közli, miszerint az angol konzul kifejezte azt az óhajtását, hogy a szigetek a khinai alattvalókat védelme alá vehesse.

A londoni „Times“-nek jelentik New-Yorkból, miszerint Mac Kinley elnök

kifejezte szándékát, hogy a Filippi szigetek a háboru végéig megtartják; azonban megjegyezte, hogy a kormány nem szándékozik azokat az Egyesült Államok maradandó birtokává tenni. Ha Spanyolország nem fizeti meg a hadi kárpótlást, a Filippi szigeteket egy európai nagyhatalomnak, legszívesebben Angolországának adnák el.

— **Olcsóbb a francia gabona.**

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisban a gabonaszállítványok július elsejéig vámmentesek lesznek, hogy a drága francia gabona olcsóbbá legyen.

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Férfi és gyermek ruhák, felöltők, tavaszi öltönyök

és

Havelocok

olcsó áron kaphatók:

SCHMITZ SOMA

üzletében

Pécsett,

Király-utca; bazár épület.

Legnagyobb nyeresemény

legszerencésebb esetben

1.000,000 korona.

Az összes 50,000 nyeresemény

JEGYZÉKE

1.000,000 korona

A nyeresemények részletes beosztása a következő:

		Korona
Készpénzben fizetendő	1	Jutalom 600000
	1	nyer. 400000
	1	„ 200000
	2	„ 100000
	1	„ 90000
	1	„ 80000
	1	„ 70000
	2	„ 60000
	1	„ 40000
	5	„ 30000
	1	„ 25000
	2	„ 20000
	3	„ 15000
	31	„ 10000
	67	„ 5000
	3	„ 3000
432	„ 2000	
763	„ 1000	
1238	„ 500	
90	„ 300	
31700	„ 200	
3900	„ 170	
4900	„ 130	
50	„ 100	
3900	„ 80	
2900	„ 40	

50,000 nyer. és jut. összegben **13.160,000**

melyek hat huzásban sorsoltatnak ki.

A második nagy magy. kir. osztálysorsjáték nemsokára ismét megkezdődik és újból

50,000 jut **100,000** eredeti sorsjegyre, pénznyeresemény

tehát az oldalt levő jegyzék szerint a sorsjegyek fele nyereseménnyel huzatik és a nyerési esély igen nagy.

Összesen tizenhárom millió 160.000 korona kerül biztos döntésre. A legnagyobb nyeresemény egyszerűségebb esetben

egy millió korona.

Minél előbbi megrendelésnél I-ső osztályu eredeti sorsjegyeket a tervszerinti eredeti áron és pedig:

egy egész I-ső oszt. eredeti sorsjegyet 6. — frt
» fél » » » 3. — „
» negyed » » » 1. 50 „
» nyolczad » » » —. 75 „

utánvétellel, vagy az összeg előzetes beküldése ellenében küldünk szét. Hivatalos jegyzéket minden huzás után megküldjük, hivatalos tervezetek díjtalanul rendelkezésre állanak. A huzások nyilvánosan történnek a magy. kir. kormány felügyelete alatt.

Az I. osztály nyeresemény huzása május hó 11. és 12-én lesz és kérjük b. megrendelését legkésőbb

május hó 11-ig (huzás napja)

közvetlenül hozzánk beküldeni.

Török A. és TSA

a m. kir. szab. osztálysorsjáték főelárusítói

BUDAPEST, V., Váci-körut 4/A.

Rendelő levél kivágandó.

Török A. és Tsa uraknak
Budapest, Váci-körut 4/A.

Kérem nekem eredeti I. osztályu osztálysorsjegyet a hivatalos tervzettel együtt küldeni.

Az összeg utánveendő mellékelve postautalványnyal küldeték, (A mely rovat szükségtelen, törölnöd.)

Pontos cím.

SCHÖNWALD IMRE

óráás,- ékszergyáros- és látszerész.

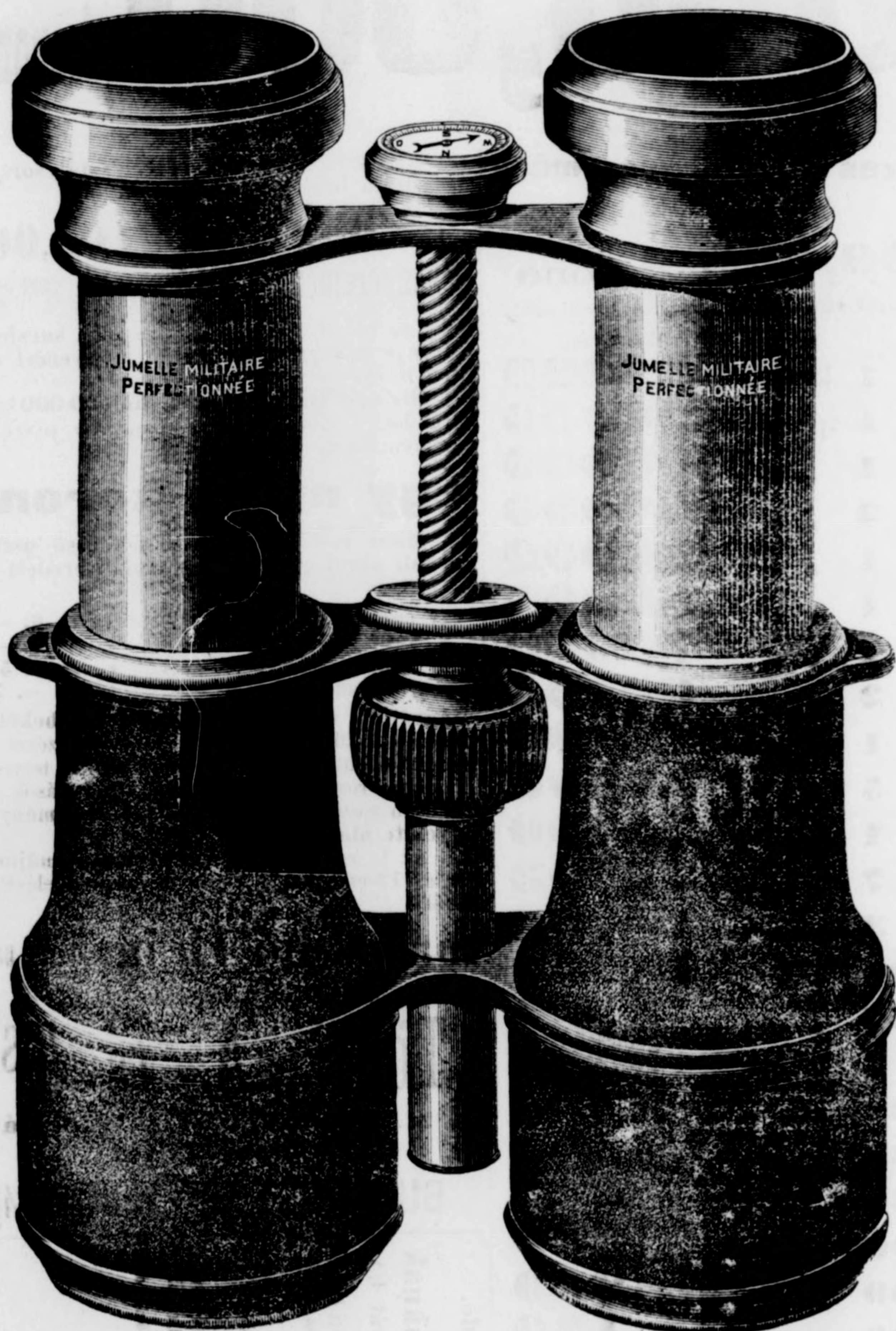
Főüzlet:

a „HATTYU“ épületben király-főutca Pécsen.

Műhelyek:

Király-főutca 22. szám

Ajánlja dusan felszerelt raktárát a következő czikkeben:

Katonák, turisták és mérnökök számára ajánlom rajz szerinti most érkezett

távcsöveimet,

többszörös nagyítással, világos láttérrel nagy távolságra. Henger alakú fekete foglaltványban, kívül bőrrel átvonva, erős bőrtokban, szíjjal és bőrsinorral 12 frttól 20 frtig.

Egyszersmind ajánlom dus raktáramat minden szemre alkalmas

szemüvegek, orrszorítók, hőmérőkben stb., elvállalom minden e szakmába vágó tárgyak javítását, melyeket a leggyorsabban és legjutányosabban eszközölök.

Ugyszintén ruggyanta bélyegzők kaphatók nálam.